

Arrest

nr. 127 922 van 6 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van anderzijds de beslissing van diezelfde gemachtigde van 13 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2011 dient de verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt bij beslissing van 18 augustus 2010 onvankelijk verklaard. Op 31 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de aanvraag ongegrond. De gemachtigde treft op diezelfde datum jegens de verzoekster een bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 13). Tegen deze weigeringsbeslissing en het bevel dient de verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer 112 391.

Op 24 december 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 13 februari 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Op 13 februari 2013 treft de gemachtigde jegens de verzoekster tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies (oud)). De verzoekster dient bij de Raad een beroep in tegen enerzijds de beslissing van 13 februari 2013 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds de beslissing van diezelfde datum houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen maken de thans bestreden beslissingen uit.

De eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

T(...), I(...)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 11.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op

een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

De tweede bestreden beslissing, dit is het op 13 februari 2013 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten, werd op 21 februari 2013 aan de verzoekster betekend. Met deze beslissing, die werd getroffen in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14, §3 van de vreemdelingenwet, wordt de verzoekster bevolen het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten binnen de 7 dagen na de kennisgeving.

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van P. F., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T., l. [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene kreeg op 31.08.2012 een bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten (en betekend op 05.11.2013). Betrokkene werd opnieuw op het Belgisch grondgebied aangetroffen. Aldus voldeed zij niet aan de terugkeerverplichting.”

2. Over het voorwerp van het beroep

De tweede bestreden beslissing is de beslissing van 13 februari 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die in se een beslissing tot verwijdering betreft in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet maakt – wat de vorm betreft - deel uit van een “bijlage 13sexies” die naast een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens een beslissing omvat waarbij aan de verzoekster een inreisverbod voor de duur van drie jaren wordt opgelegd. Hoewel beide beslissingen in eenzelfde instrumenten zijn opgenomen, is het duidelijk dat het om twee afzonderlijke administratieve rechtshandelingen gaat. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod immers als een beslissing “die kan samengaan” met een beslissing tot verwijdering.

De beslissing houdende het inreisverbod is dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Tegen de beslissing van 13 februari 2013 tot het opleggen van een inreisverbod, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 21 februari 2013, wordt echter middels het voorliggende verzoekschrift geen beroep ingediend. De verzoekster heeft het voorwerp van het beroep in haar verzoekschrift immers duidelijk

beperkt tot “de beslissing waarbij de aanvraag tot regularisatie om medische redenen onontvankelijk werd verklaard dd 13.02.2013 en het bevel om het grondgebied te verlaten dd 13.02.2013.” Uit niets in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster de wil had om tevens de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende inreisverbod van 13 februari 2013. Tegen dit inreisverbod wordt geen enkele grief ontwikkeld. Hiermee ter terechtzitting geconfronteerd, geeft de advocaat van de verzoekster hieromtrent geen verdere opmerkingen.

3. Over de rechtspleging

3.1. De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesmemorie neer te leggen in de onderhavige procedure.

De procedure wordt dienvolgens verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

4. Over de ontvankelijkheid

Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. De verweerder licht deze exceptie als volgt toe:

“Verzoekster ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder meer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing onder meer op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet al vluchteling erkend.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft.

In casu werpt verzoekster een schending op van artikelen 3, 14, 5 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van de middelen blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoeksters annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekster een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekster daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu werd de tweede bestreden beslissing getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of dat zij er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekster niet als vluchteling werd erkend. Deze feitelijke vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoekster niet betwist. De verweerder zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw jegens de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen op grond van dezelfde niet-betwiste feitelijke vaststellingen. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekster in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er zijn evenwel gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid

beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekster in een tweede middel ten aanzien van het kwestieuze bevel om het grondgebied te verlaten de schending aanvoert van de artikelen 3 en 14 van het EVRM en dat zij tevens de schending aanvoert van de artikelen 5 en 8 van het EVRM in het derde middel. Gezien de verzoekster haar betoog ter ondersteuning van het derde middel volledig opbouwt rond de these dat zij terug dient te keren naar haar land van herkomst, neemt de Raad aan dat ook het derde middel gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hierna zal blijken dat deze grieven niet slagen, zodat zij geen afbreuk kunnen doen aan het vastgestelde gebrek aan het rechtens vereiste belang in de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

De voornoemde grieven worden in het verzoekschrift als volgt toegelicht:

“4.2. tweede middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Er werd immers geen onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoekster, er werd enkel gesteld dat de toestand niet meer actueel zou zijn, doch dit werd gedaan zonder enig onderzoek te hebben ingesteld.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster vreest terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer of het terugsturen van verzoekster naar Servië houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

4.3 derde middel schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Servië.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoekster is reeds verschillende jaren in België en heeft zich zeer goed geïntegreerd. Het dochtertje van verzoekster werd in België geboren.

Verzoekster heeft inmiddels ook een aanvraag 9 bis ingediend, die nog steeds lopende is.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

Waar de verzoekster de schending van artikel 14 van het EVRM in het hoofd van het tweede middel aanvoert, merkt de Raad op dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekster beperkt zich *in casu* tot het aanhalen van de schending van artikel 14 van het EVRM. Deze handelwijze volstaat niet om van een ontvankelijk middel te kunnen spreken vermits de verzoekster nergens toelicht op welke wijze deze verdragsbepaling zou zijn geschonden door de tweede bestreden beslissing. De aangevoerde schending van artikel 14 van het EVRM is derhalve niet onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekster aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekster beperkt zich te dezen echter tot een aantal zeer vage en algemene beweringen als zou zij zware represailles riskeren en als zou zij een reëel risico lopen op onmenselijke behandelingen. Waar de verzoekster stelt dat de tweede bestreden beslissing geen rekening houdt met de gevolgen voor haar veiligheid en haar fysieke integriteit, laat zij na te duiden welke concrete nefaste gevolgen zij precies vreest.

Voorts strookt verzoeksters bewering dat in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel is geoordeeld dat haar ziekte niet actueel is niet met de stukken van het administratief dossier. Uit de beslissing van 13 februari 2013 en het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop deze beslissing steunt, blijkt nergens dat zou zijn geoordeeld dat de ziekte niet actueel is. Verzoeksters kritiek mist dan ook feitelijke grondslag. Daarnaast laat zij na met enig overtuigend element aan te tonen dat “haar ziekte” haar in haar land van herkomst zal blootstellen aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat voor ernstig zieke vreemdelingen in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sowieso reeds een hoge drempel wordt gehanteerd en dat de uitzetting van ernstig zieke vreemdelingen slechts artikel 3 van het EVRM kan schenden in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De verzoekster die niet eens benoemt aan welke ziekte zij precies lijdt, maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij zich in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bevindt.

De verzoekster verliest met haar louter affirmatieve en niet onderbouwde betoog uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekster thans geen concrete elementen naar voor brengt teneinde de op zich reeds op zeer vage en algemene wijze geuite vrees te staven.

De verzoekster maakt dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekster zich in een derde middel beroept op een schending van artikel 5 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij zich wederom beperkt tot een aantal loutere beweringen omtrent wat haar te wachten staat bij een terugkeer naar haar land van herkomst. De verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs bij om deze vage beweringen te staven. Met haar loutere beweringen maakt de verzoekster geen schending van artikel 5 van het EVRM aannemelijk.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekster evenmin *in concreto* aantoont dat zij in België een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nochtans is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de door haar bestreden beslissing dit heeft geschonden. De verzoekster beperkt zich te dezen echter tot de zeer vage en algemene bewering dat zij hier in België inmiddels een band heeft opgebouwd, dat ze zich geïntegreerd heeft in de maatschappij en dat ze hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd. Met deze algemene, allerminst geconcretiseerde en niet in het minst

gestaafe beweringen toont zij echter geenszins *in concreto* aan dat ze in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Nog minder toont de verzoekster op concrete wijze aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voorzetting van haar privéleven in haar land van herkomst verhinderen.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat uit de stukken van het administratief dossier overigens blijkt dat de verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten of gemachtigd, blijkt tevens niet dat wanneer het privéleven dat de verzoekster eventueel in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole, zou leiden tot de conclusie dat er bij het treffen van de tweede bestreden beslissing sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Waar de verzoekster voorts laat gelden dat haar dochter in België geboren is, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat deze dochter de Belgische nationaliteit heeft. Bovendien werd enkel verzoeksters jongste dochter in België geboren. Haar oudste dochter werd in Krusevac, Servië geboren en met de tweede bestreden beslissing wordt tevens aan verzoeksters dochters het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de tweede bestreden beslissing een verbreking kan inhouden van het gezinsleven tussen de verzoekster en haar minderjarige dochters.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aantoonde dat de tweede bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Dienvolgens doen de door de verzoekster aangevoerde schendingen van de hierboven besproken artikelen van het EVRM geen afbreuk aan vastgestelde gebrek aan belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Verzoekster is ernstig ziek doch de aanvraag werd niet ten gronde onderzocht. Er werd enkel gesteld dat de ziekte niet levensbedreigend zou zijn. Dit werd op geen enkel ogenblik concreet onderzocht door tegenpartij. Verzoekster werd zelf niet onderzocht door tegenpartij.

Verzoekster is nog wel degelijk ziek en dit blijkt uit de bijgebrachte medische attesten bij de aanvraag dd 30.11.2009 en tevens uit de huidige medische attesten die bijgebracht worden.

De ziekte is wel degelijk levensbedreigend indien verzoekster gedwongen zal worden terug te gaan naar Servië alwaar zij geen geschikte behandeling kan krijgen.

Tegenpartij heeft zonder ook maar enig verder onderzoek te doen of zonder om bijkomende informatie te vragen simpelweg gesteld dat verzoekster niet aantoonde dat haar ziekte levensbedreigend zou zijn.

Op welke gegevens baseert tegenpartij zich.

Deze houding is niet correct nu tegenpartij zich op een verkeerde motieven baseert en geen grondig onderzoek heeft verricht.

De beslissing van tegenpartij is dan ook verkeerdelijk gemotiveerd nu er geen wettelijke verplichting bestaat voor verzoeker om zijn dossier te actualiseren.

Immers aan alle voorwaarden voor de ontvankelijk was voldaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift zodat de beslissing wel ontvankelijk en gegrond had dienen verklaard te worden zodat er een verder onderzoek door een dokter kon plaatsvinden. Tegenpartij heeft het verzoek niet eens persoonlijk onderzocht zodat er geen beeld kan gevormd worden over de ernst van de ziekte van verzoeker. Tegenpartij had zelf de nodige inspanningen dienen te doen om te verifiëren of de toestand van verzoeker was verbeterd of verslechterd.

Indien de ziekte niet adequaat behandeld wordt, is deze ziekte wel degelijk levensbedreigend.

Volgens recente rechtspraak is komen vast te staan dat deze standaard motivering van tegenpartij niet voldoet aan de wettelijke bepalingen.

Volgens het RvV arrest 83.956 van 29 juni 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel duidelijk dat verzoeker ernstig ziek zijn en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor hun leven, indien deze niet behandeld wordt.

Zij heeft echter nagelaten enige bijkomend onderzoek te verrichten en heeft ook niet aan verzoekster gevraagd om bijkomende inlichtingen te verschaffen.

Tegenpartij stelt enkel dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet kritiek is er geen reëel risico is, maar heeft hier geen enkel onderzoek naar verricht.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel duidelijk dat verzoekster ernstig ziek is en dat deze ziekte een bedreiging vormt voor haar leven, indien deze niet behandeld wordt.

Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt wel degelijk dat verzoekster een medische aandoening heeft die een ernstige bedreiging voor haar leven vormt indien deze niet correct behandeld wordt.

Verzoekster heeft deze medische problemen noch steeds en is noch steeds in behandeling.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekster een medische aandoening heeft waarvoor zij een permanente behandeling nodige heeft. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoekster nog in behandeling is en dat zij steeds medische verzorging nodige heeft.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien verzoekster daar onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat verzoekster het land dient te verlaten terwijl verzoekster nog wel degelijk medische problemen heeft en tegenpartij geen enkele inspanning heeft geleverd om dit te onderzoeken.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodig is. Dit wordt overigens niet ontkend door de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze stelt enkel dat de aandoening niet levensbedreigend is. Waarop baseert tegenpartij zich ? heeft zij hier enig onderzoek naar verricht?

Niets is minder waar, in haar land van herkomst zullen de problemen enkel toenemen en is er wel degelijk een gevaar voor het leven van verzoekster indien zij geen behandeling krijgt.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst aangezien daar in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, verzoekster onvoldoende toegang heeft tot medische verzorging.

Aangezien het voor verzoekster in haar thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening. Tegenpartij brengt geen enkel daadwerkelijk bewijs bij dat verzoekster in haar land van herkomst adequaat zou behalend kunnen worden. Tegenpartij verwijst enkel naar algemene veronderstellingen die in casu niet concreet werden onderzocht voor het specifieke geval van verzoekster.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekster daadwerkelijk in staat is, gezien zijn medische problematiek, om het grondgebied te verlaten en in haar land van herkomst voldoende middelen ter beschikking heeft of zou kunnen hebben om de levensnoodzakelijke hulpverlening te bekostigen.

Tegenpartij gaat enkel van veronderstellingen uit die door geen enkel objectief element gestaafd worden.

Verzoekster heeft met haar laatste geld de vlucht betaald naar België zodat zij in haar land van herkomst niet beschikt over enig inkomen. Verzoekster heeft geen familie meer waar zij terecht zou kunnen en gezien haar medische toestand is verzoekster tevens niet in de onmogelijkheid om nog te werken.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Indien verzoekster daadwerkelijk dient terug te keren, kan zij geen beroep doen op familie en heeft zij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening. Zij heeft hiervoor niet de financiële middelen en tegenpartij toont niet aan dat verzoekster daadwerkelijk aanspraak zou kunnen maken op gratis hulpverlening.

Hier is geen enkel onderzoek naar gevoerd.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekster in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

De aanvraag dient wel degelijk ontvankelijk en gegrond verklaard te worden nu er aan alle voorwaarden voldaan was.

Er werd dan ook onvoldoende onderzoek gedaan naar de ziekte van verzoekster en het levensbedreigend karakter hiervan. Verzoekster brengt een medisch attest bij waaruit wel degelijk blijkt dat verzoekster nog steeds ziek is.

Er kan dan ook discussie over bestaan dat verzoekster ernstig ziek is en de nodige behandeling nodig heeft. Bij gebrek aan een adequate behandeling is het leven van verzoekster wel degelijk in gevaar.

Aangezien het voor verzoekster in haar thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekster daadwerkelijk in staat is, gezien haar medische problematiek, om het grondgebied te verlaten.

Het is voor verzoekster dan ook onmogelijk om het grondgebied te verlaten en tegenpartij heeft onvoldoende onderzoek hier naar gevoerd en heeft de beslissing slechts lichtzinnig gemotiveerd.

Deze manier van handelen is totaal onmenselijk en houdt geen rekening met de mens achter de aanvraag. Voor tegenpartij is verzoekster een louter nummer.

Tegenpartij heeft geen enkel inspanningen gedaan om te onderzoeken of de ziekte van verzoekster nog actueel is.

Op basis van een zeer korte motivering komt men tot de vaststelling dat de aanvraag ongegrond zou zijn.

Door de aanvraag dermate lang te laten aanslepen heeft tegenpartij verzoeker getolereerd op haar landgebied. En de hoop gegeven op een positieve beslissing."

5.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Als eerste middel voert verzoekster een schending aan van (artikel 2 van) de Wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Betreffende de vermeende schending van voormeld artikel laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekster haar inleidend verzoekschrift blijkt dat die daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekster houdt voor dat zij ernstig ziek is en dat dit blijkt uit de bijgebrachte medische attesten. Verzoekster verwijt de verwerende partij haar niet te hebben onderzocht, noch bijkomende informatie te

hebben gevraagd. Verzoekster zou wel degelijk een levensbedreigende ziekte hebben waarvoor in Servië geen geschikte behandeling beschikbaar is.

Deze beschouwingen van verzoekster kunnen geenszins worden gevolgd.

Vooreerst merkt verwerende partij op dat art. 9ter Vreemdelingenwet niet bepaalt dat het aan de arts-adviseur zou toekomen om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen en aan verzoekster bijkomende vragen te stellen. Verzoekster haar kritiek mist derhalve elke juridische grondslag.

De verwerende partij beklemtoont dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen, rekening houdend met alle elementen die verzoekster haar situatie daadwerkelijk kenmerken.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat de arts-adviseur bij verzoekster zelf bijkomende informatie had moeten inwinnen alvorens zich een oordeel te vormen. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekster zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen bij haar aanvraag. Verzoekster kan niet betwisten dat zij de mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze naar voor te brengen. De tijdspanne tussen de aanvraag van verzoekster en het advies van de arts-attaché belet niet dat zij haar aanvraag niet kan actualiseren.

Zie diensomtrek:

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eisen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (RvV nr. 41 432 van 7 april 2010 - onderlijning en vetschrift toegevoegd) De arts-adviseur en de gemachtigde hebben zich terecht op alle gegevens in het dossier gebaseerd en hebben een grondig onderzoek verricht naar de concrete omstandigheden die verzoekster haar situatie kenmerken.

In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekster haar aanvraag onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

In casu heeft de gemachtigde op de medische stukken van verzoekster overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekster ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekster heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat haar aanvraag zomaar onvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 05.11.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. De beschreven depressie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art 9ter Vreemdelingenwet en art 3 EVRM uit te sluiten. "

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekster haar aanvraag geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3,4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Na studie van het medische attest dat verzoekster heeft voorgelegd bij haar aanvraag, heeft de arts-attaché na grondig onderzoek besloten dat de aangehaalde ziekte "kenmerkend niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel".

Gelet op voormeld advies, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Verzoekster kan al evenmin worden gevolgd waar zij voorhoudt dat nadat de gemachtigde, na te hebben vastgesteld dat geen ernstig actueel gevaar voor de gezondheid dreigt, ook nog de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid diende te onderzoeken.

Verzoekster haar beschouwingen als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kan er dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoekster niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zie diensomtrek:

EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83 (vrij vertaald) :

« (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§ 51-54).»

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald):

« Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet is bij gevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient

daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is. zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

De verwerende partij verwijst ter zake naar het arrest nr. 91.685 dd. 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

"De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonst dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten. "

De verwerende partij wijst hierbij op (zeer recente) rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat een onderzoek van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, geenszins op noodzakelijke wijze een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst onderstelt.

In de zaak I.K. vs. Oostenrijk (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt een schending van art. 3 EVRM weerhouden bij een verwijdering naar Rusland omwille van de gevaarlijke situatie aldaar en de problemen die zijn familie daar heeft gehad, maar wordt duidelijk herhaald dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan.

Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland. noch van de "social support" voor de vreemdeling in Rusland.

Het Hof lijkt dit dus te kunnen besluiten op grond van de gezondheidstoestand alleen.

"The Court now turns to the applicant's complaint as regards the implications removing him to Russia could have for his mental health In this context the Court reiterates its findings in the case of N. v. the United Kingdom (see N. v. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, ECHR 2008) that concluded that the Court's principles, as applicable to such a complaint, were as follows in its paragraphs 42 to 44:

"42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom [see D. v. the United Kingdom, 2 May 1997, Reports of Judgments and Decisions 1997 III] it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicant's circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3. but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, it considers that it should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A no. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual's fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, Article 3 does not place an obligation on the

Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States. "

85. The Court accepts that the applicant was suffering according to the medical letters he has provided from post-traumatic stress disorder and depression. It further acknowledges that the doctors treating him recommended ongoing pharmacological and psychotherapeutical treatment. However, the Court is mindful of the high threshold set in the Court's jurisprudence as regards the very exceptional circumstances required to raise an issue under Article 3 of the Convention when it comes to access to health care in removal cases (see also, additionally to the quotation in the paragraph above, Bensaid v. the United Kingdom, no. 44599/98. 40. ECHR 2001-1). In the present case the Court is not convinced that the applicant's mental health status and its alleged expected deterioration in the event of his being removed to Russia amount to such very exceptional circumstances" and could thus trigger the application of Article 3 of the Convention "

Verzoekster haar kritiek is niet ernstig.

Verwerende partij diende dan ook geenszins aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk aanspraak zou kunnen maken op gratis hulpverlening.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij poogt voor te houden dat de beslissing een standaardformulering hanteert. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Uit de motieven van de bestreden beslissing, en het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat eveneens aan verzoekster ter kennis werd gebracht, blijkt afdoende dat de medische toestand van verzoekster grondig en diepgaand werd onderzocht.

Zowel de bestreden beslissing als het medisch advies werden zeer uitvoerig gemotiveerd, en de verwerende partij verwijst naar deze motieven, die alhier als hernomen kunnen worden beschouwd.

Het loutere feit dat verzoekster stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand blijkt en dat het bijgevolg niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Er dient dan ook te worden besloten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

5.3. De verzoekster stelt dat uit de door haar bijgebrachte medische attesten blijkt dat zij een aandoening heeft waarvoor zij een adequate behandeling nodig heeft en ofschoon dit door de verweerder niet wordt ontkend, stelt deze enkel dat de aandoening niet levensbedreigend is. De verzoekster geeft aan dat artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet evenwel niet enkel beschermt tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de vreemdeling naar zou moeten terugkeren. Beide elementen moeten worden nagegaan en gemotiveerd, hetgeen thans niet is gebeurd.

5.3.1. De verzoekster geeft in haar betoog ter ondersteuning van het eerste middel uitdrukkelijk te kennen zich te steunen op een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991. Waar zij tevens de kritiek uit dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, meent de Raad dat de verzoekster zich daarnaast ook op voldoende duidelijke wijze beroept op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Er wordt tevens expliciet verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 februari 2013, dat uitgebracht werd overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet en dat aan de verzoekster werd meegedeeld samen met de eerste bestreden beslissing zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer licht in zijn advies toe hoe hij tot deze conclusie kwam en hij neemt hiertoe uitdrukkelijk het door de verzoekster bijgebrachte standaard medisch getuigschrift van 5 november 2012 in rekening. Van een standaardmotivering is dan ook geen sprake.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

5.3.2. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 februari 2013 en stelt vast dat “de ziekte” kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

In het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, kan een verwijzing naar een advies een afdoende motivering vormen, doch hiertoe is wel vereist dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Bovendien is het, in het kader van beslissende adviezen, toegelaten om de onwettigheden die aan dergelijk advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de verweerder genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

Uit de samenlezing van artikel 9ter, § 1, eerste lid en artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en uit hetgeen voorafgaat, volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een afdoende redengeving moet bevatten die de ambtenaar-geneesheer ertoe heeft gebracht te besluiten dat de voorgelegde medische elementen buiten elk van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vallen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de

betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf. Immers blijkt uit artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet haar noodzakelijke rechtsgrond vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De gebeurlijke onregelmatigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer vitiesert dan ook de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 21 juni 2013, nr. 224.018; RvS 30 januari 2013, nr. 222.306).

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 11 februari 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde betreffende de voorgelegde medische aandoeningen in hoofde van de verzoekster.

Het advies luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haaraanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 24.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 05.11.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. De beschreven depressie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."

In casu kan uit het advies van de ambtenaar-geneesheer afgeleid worden dat hij van oordeel is dat de ziekte van de verzoekster, zoals blijkt uit het standaard medisch getuigschrift van 5 november 2012, geen directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De ambtenaar-geneesheer vermeldt hieromtrent dat de beschreven aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Betreffende het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dit is vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, stelt de ambtenaar-geneesheer enkel: *"Met betrekking tot het aspect van mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."*

Ook in de nota met opmerkingen betoogt de verweerder dat er ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst in casu nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vermits vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten, waardoor een verder onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst niet dient uitgevoerd te worden. De verweerder verwijst uitvoerig naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake de uitwijzing van ernstig zieke vreemdelingen en de (hoge drempel van de) bescherming die ter zake wordt verleend door artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt echter op dat de hoge drempel voorzien in de door de verweerder aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf die twee verschillende situaties beoogt waarbij het niet voldaan zijn aan de tweede situatie geenszins zonder meer uit het niet voldaan zijn aan de eerste situatie kan worden afgeleid.

Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkserwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (RvS 9 juni 2013, nr. 223.961).

De uitgebreide en talrijke verwijzingen in de nota met opmerkingen naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM bij de uitwijzing van ernstig zieke vreemdelingen, zijn derhalve niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die duidelijk van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet ontzegt aan de gemachtigde geenszins de mogelijkheid om ook in gevallen die niet voldoen aan de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen, een verblijfsmachtiging toe te kennen. Noch de gemachtigde noch de ambtenaar-geneesheer kunnen dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Bij de beoordeling van de aanvraag in het licht van de onderscheiden toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden volstaan met de enkele toetsing van de voorgelegde medische elementen aan de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

Door wat betreft de tweede toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet (een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf) enkel te stellen dat *“het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten”* leidt de ambtenaar-geneesheer uit het manifest niet voldaan zijn aan de eerste toepassingsvoorwaarde (een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit) onmiddellijk af dat de verzoekster buiten het hele toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet valt. Een dergelijke beoordeling is niet compatibel met de duidelijke bepalingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet waaruit twee onafhankelijke en onderscheiden toepassingsgevallen blijken en waaruit niet blijkt dat een levensbedreigende ziekte in de zin van artikel 3 van het EVRM vereist is om aan binnen het toepassingsgebied te vallen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt dan ook vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd op welke gronden hij van oordeel is dat de aandoening waaraan de verzoekster lijdt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf.

Het vastgestelde motiveringsgebrek in het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer leidt *ipso facto* tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, die in dit advies haar noodzakelijke rechtsgrond vindt. Doordat de gemachtigde van de staatssecretaris zich voor het onontvankelijk verklaren van de voorliggende aanvraag steunt op een beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer dat niet afdoende is gemotiveerd in het licht van het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, schendt de eerste bestreden beslissing artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bijkomende motieven van de eerste bestreden beslissing en het betoog in de nota met opmerkingen doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat *“de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft”*, komt het overigens sowieso niet aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om het motiveringsgebrek in het advies van de ambtenaar-geneesheer recht te zetten door zelf in een bijkomende motivering te voorzien wat betreft de tweede toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, te weten

het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige tegen deze beslissing aangevoerde grieven behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE